

Đêm Dài Sapa

Tim Nguyễn

Ba năm sau ngày anh rời đi, cuộc sống của chị vẫn trôi qua với muôn ngàn công việc, danh vọng và những con số. Nhưng trong sâu thẳm, một khoảng trống vẫn ở đó, không gì lấp đầy được. Chị vẫn đến khu vườn mỗi sáng, vẫn ngắm những bông hoa anh từng chăm sóc, và vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía căn phòng nhỏ sau vườn, nơi ánh đèn vàng không còn thấp sáng. Nỗi nhớ không phai mờ, nó chỉ hóa thành một phần của chị, một phần tĩnh lặng và dịu dàng. Một ngày nọ, trong một khoảnh khắc ngẫu hứng hiếm hoi, chị quyết định thoát ly khỏi Sài Gòn ồn ào. Chuyến đi đến Sa Pa, và đích đến là Fansipan, nóc nhà Đông Dương.

Buổi sáng trên Fansipan lạnh đến mức mọi hơi thở đều trở thành một làn khói mỏng. Chị đứng giữa quảng trường đá, nhìn xuống biển mây đang cuộn tròn dưới chân như một giấc mơ chưa kịp đặt tên. Chị lên đây không phải để tìm điều gì, chỉ muốn đứng ở một nơi đủ cao để thấy lòng mình nhẹ hơn, dù chỉ một chút.

Rồi chị nhìn thấy anh. Không phải bằng tiếng gọi, không phải bằng một sự cố ý nào của số phận, mà bằng một chuyển động rất nhỏ trong đám đông một dáng người quen thuộc, một cách đứng mà chị từng biết rõ đến mức chỉ cần thoáng qua là nhận ra. Anh đang dẫn một đoàn khách nước ngoài. Áo khoác dày, khăn quàng cổ màu xám, bằng tên đựng đưa trước ngực. Ba năm đã làm anh rám nắng hơn, trầm hơn, nhưng đôi mắt... đôi mắt ấy vẫn là đôi mắt của người từng đứng dưới gốc sứ trắng nhìn chị lần cuối.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, thời gian như bị kéo căng ra, mỏng như một sợi chỉ sắp đứt. Không ai nói gì. Không cần nói. Chỉ có một cảm giác dâng lên vừa ấm, vừa đau, vừa nhẹ như một cơn gió thoảng qua nhưng đủ để làm tim thất lại. Anh bước đến gần chị sau khi nhờ đồng nghiệp dẫn đoàn giúp. Không vội vàng, không hấp tấp, như thể sợ chỉ cần đi nhanh quá, chị sẽ tan vào mây. Chị đứng yên, để anh đến gần, để khoảng cách ba năm thu lại còn vài bước chân. Có một sự ngập ngừng rất nhỏ khi anh đưa tay ra chào hỏi, và một sự run nhẹ khi chị đặt tay mình vào tay anh. Bàn tay anh lạnh vì gió núi, nhưng hơi ấm từ lòng bàn tay chị lan sang nhanh đến mức khiến cả hai cùng khựng lại để chúng san sẻ nhiệt độ cho nhau. Không có lời nào, nhưng có một điều gì đó rất cũ, rất thân thuộc, đang trở về.

- Em biết không... anh đã không dám tin vào mắt mình - anh nói, giọng run run - anh đã nghĩ... mình sẽ không bao giờ có cơ hội này nữa.

Chị không nói nên lời, chỉ gật đầu, nước mắt chực trào. Ba năm... ba năm anh rời đi, chị chưa từng nghĩ mình sẽ gặp lại anh, chứ đừng nói là trong hoàn cảnh thế này. Anh, người làm vườn của chị, giờ là một hướng dẫn viên du lịch nói tiếng Anh thành thạo, đứng trên nóc nhà Đông Dương.

Anh nhẹ đưa bàn tay còn lại cho chị nắm, mặt đối mặt, anh nghe hơi thở dồn dập của chị, môi rung nhẹ, chị khẽ siết chặt tay anh.

- Em cũng vậy. Em chưa từng ngừng nghĩ về anh. Em cứ nghĩ anh... đã biến mất hoàn toàn rồi. Anh nhìn thẳng vào mắt chị, một nụ cười nhẹ nở trên môi, xóa đi bao nhiêu năm tháng xa cách.
- Anh không biến mất. Anh chỉ đang đi tìm một con đường mới, một cách mới để xứng đáng với.. với tất cả những gì anh đã từng cảm nhận.

Chị thấy tim mình vỡ òa.

- Anh có biết, sau khi anh đi, em mới thật sự hiểu. Cái giàu có lớn nhất của đời người không phải là tiền bạc, mà là có một người để cùng đi qua những ngày còn lại. Em đã từng nghĩ mình quá muộn, quá chai sạn...

Anh khẽ lắc đầu, dịu dàng vuốt má chị, giữ đó để đón những giọt nước mắt sắp tuôn ra.

- Không bao giờ là muộn cả em ạ.

Sương mù dần tan, những tia nắng yếu ớt của buổi sớm xuyên qua kẽ mây, chiếu rọi xuống đỉnh núi. Quang cảnh hùng vĩ hiện ra trước mắt họ, như một lời chúc phúc từ thiên nhiên.

- Anh đã nghĩ về "bà chủ" của anh rất nhiều - anh tiếp tục, giọng đầy chân thành - Em biết không lúc đó anh rời đi là để bảo vệ cho tương lai em, và bảo vệ phẩm giá của anh.

Chị khẽ chạm vào vết hằn trên bàn tay anh, vết thời gian đã hằn lên nhưng không làm mất đi vẻ từng trải, cuốn hút.

- Em cũng sợ. Sợ người đời dị nghị, sợ mình yếu đuối. Nhưng ba năm qua, em nhận ra, những lời đó rồi cũng sẽ tan như sương. Chỉ có tình cảm thật sự mới ở lại.

Anh mỉm cười, một nụ cười thật hiền và ấm áp.

- Vậy bây giờ, em còn sợ gì nữa không? Có sợ ngã sau cơn mưa không?

Chị nhìn thẳng vào mắt anh

- Không anh. Em không còn sợ, nhiều lúc em ước mưa ướt sân để em có dịp ngã nhiều lần nữa, trước hiện diện của anh làm vườn có đôi tay rắn chắc.

rồi chị cười bên lên.

Bất chợt chị khẽ hỏi:

- Anh còn độc thân chứ?

Anh cười nhẹ, nắm chặt tay chị hơn.

- Anh luôn độc thân để chờ một phép màu đưa anh trở về quá khứ...

Chị khẽ tiếng, giọng như tan vào tiếng gió đại ngàn.

- Anh biết không, suốt ba năm qua, đêm nào em cũng ra ban công ở nhìn xuống khu vườn. Em cứ ngỡ mình thấy bóng dáng anh đang cúi xuống bên mấy gốc hồng. Đôi khi em còn giật mình tưởng nghe thấy tiếng kéo cắt tia lạch cạch... Rồi em nhận ra, đó chỉ là gió, và em lại thấy mình nhỏ bé vô cùng giữa căn nhà trống trải ấy.

Anh siết nhẹ bờ vai chị, đôi mắt nhìn đắm đắm vào những dải núi mờ ảo phía xa

- Anh cũng vậy. Những đêm không ngủ được anh thường nhìn về phương Nam. Anh tự hỏi liệu căn biệt thự ấy có còn sáng đèn muộn không? Liệu em có còn bỏ bữa vì mãi mê công việc không? Anh xin lỗi... ngày đó anh đã chọn cách rời đi mà không một lời từ biệt rõ ràng.

Chị lắng nghe từng lời anh nói, trái tim rung động khôn nguôi. Từng chữ của anh không chỉ là lời bộc bạch, mà còn là minh chứng cho sự nỗ lực, cho phẩm giá mà anh luôn giữ gìn.

Ánh nắng dần tối đi, để lại một màn sương mỏng trong một khung cảnh bao la, hùng vĩ của núi rừng Tây Bắc. Đứng trên đỉnh Fansipan, hai người đứng với nhau thật gần để không có bất cứ luồng gió lạnh nào len vào giữa. Họ hiểu rằng, cuộc đời này có thể lấy đi nhiều thứ, nhưng nếu trái tim cả hai đủ kiên định và yêu thương, thì hạnh phúc sẽ luôn tìm được lối về, dù là trên đỉnh cao nhất của một ngọn núi, giữa những đám mây ngàn hay biển rộng sông dài.

Đêm ấy, Sapa không còn cái lạnh buốt giá của vùng cao, bởi trái tim họ đã đủ ấm. Sau khi rời đỉnh Fansipan, họ trở về một căn homestay nhỏ nép mình bên sườn núi. Trước ban công rộng nhìn thẳng ra thung lũng Mường Hoa, nơi những dãy núi trùng điệp nhấp nhô dưới ánh trăng bạc, họ ngồi bên nhau, để mặc cho thời gian trôi đi trong yên lặng. Đêm Sapa tĩnh mịch của núi rừng, không gian trầm lắng yên tịnh chỉ có tiếng gió nhẹ, tiếng chim lạc bầy gọi nhau và tiếng hơi thở dồn dập của 2 người hòa quyện cùng với thiên nhiên vùng Tây Bắc.

T. Nguyen
London 2026